

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania Filharmonii [...] im. [...] w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi
z udziałem zainteresowanego P. M.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym i podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 marca 2023 r.,
skargi kasacyjnej Filharmonii [...] im. [...] w Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 6 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 1231/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej - Filharmonii [...] im. [...] w Ł. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Łodzi decyzją z 29 czerwca 2020 r. stwierdził, że P. M. (zainteresowany) podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach od 16 marca 2017 r. do 17 marca 2017 r. oraz od 23 marca 2017 r. do 24 marca 2017 r. jako zleceniobiorca u płatnika składek Filharmonii [...] im. [...] w Ł.,

która w odwołaniu od ww. decyzji wniosła o jej uchylenie i zasądzenie od ZUS kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń wyrokiem z dnia 2 lipca 2021 r. oddalił odwołanie płatnika składek oraz zasądził na rzecz ZUS zwrot kosztów zastępstwa procesowego. W wyniku prowadzonego postępowania Sąd I instancji ustalił, że Filharmonia [...] zawarła z P. M. dwie umowy - z dnia 17 lutego 2017 r. - nazwane „umową o dzieło” tj.: z terminem wykonania: przygotowanie scenariusza do dnia 16 marca 2017 r., wygłoszenie scenariusza 17 marca 2017 r., w ramach której wykonawca zobowiązał się na zamówienie zamawiającego do wykonania dzieła, polegającego na: „Przygotowaniu scenariusza słownej wypowiedzi odnoszącej się do tematu koncertu symfonicznego odbywającego się w Sali Koncertowej Filharmonii [...] w dniu 17 marca 2017 r. oraz jego wykonawców, a także wygłoszeniu treści scenariusza, po jego akceptacji przez zamawiającego w trakcie prelekcji przed ww. koncertem” wraz z terminem wykonania: przygotowanie scenariusza do dnia 23 marca 2017 r., wygłoszenie scenariusza 24 marca 2017 r., w ramach której Wykonawca zobowiązał się na zamówienie zamawiającego do wykonania dzieła, polegającego na: „Przygotowaniu scenariusza słownej wypowiedzi odnoszącej się do tematu koncertu symfonicznego odbywającego się w Sali Koncertowej Filharmonii [...] w dniu 24 marca 2017 r. oraz jego wykonawców, a także wygłoszeniu treści scenariusza, po jego akceptacji przez zamawiającego w trakcie prelekcji przed ww. koncertem”. W ramach tych umów zainteresowany miał przygotować scenariusz koncertu, a następnie wygłosić go na spotkaniu melomanów, przedstawić im program koncertu. Filharmonia liczyła na inwencję, czyli autorski scenariusz. Zainteresowany wykorzystywał przy tym takie środki wyrazu jak głos, intonację, osobowość. Prawa autorskie były przenoszone na Filharmonię. Scenariusz był minimum treściowym. Umowy miały charakter ramowy. Chodziło tylko i wyłącznie o sformalizowanie współpracy. Wszystko inne nie było w umowie doprecyzowane. Sąd I instancji w zakresie opinii prywatnej dr hab. M. K. stwierdził, iż była ona nieprzydatna do rozstrzygnięcia. Bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia pozostawała też teść decyzji Dyrektora [...] Oddziału Wojewódzkiego NFZ.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2022 r., na skutek apelacji Filharmonii [...] od wyroku Sądu Okręgowego VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację jako bezzasadną. Jednocześnie Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu I instancji i nie dopatrył się uchybień dotyczących materiału dowodowego i postępowania dowodowego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, biorąc pod uwagę treść spornych umów, faktycznym zamiarem stron było zobowiązanie P. M. do świadczenia określonych usług, nie zaś do wykonania określonego dzieła. W ocenie Sądu Apelacyjnego strony zawierające przedmiotową umowę wprawdzie oznaczyły ją jako umowę o dzieło, jednakże nazwa umowy z użyciem terminologii służącej podkreśleniu charakteru umowy jako umowy o dzieło, nie jest elementem decydującym samodzielnie o rodzaju zobowiązania, w oderwaniu od oceny rzeczywistego przedmiotu tej umowy i sposobu oraz okoliczności jej wykonania. Zawarte pomiędzy płatnikiem składek a zainteresowanym umowy były umowami starannego działania, bowiem na ich podstawie zlecający oczekiwał od zleceniobiorcy wykonywania określonej pracy, która polegać miała na przygotowaniu scenariusza słownej wypowiedzi odnoszącej się do tematu koncertu symfonicznego odbywającego się w Sali Koncertowej Filharmonii [...] w dniach 17 i 24 marca 2017 r. oraz jego wykonawców i wygłoszeniu treści scenariusza, po jego akceptacji przez zamawiającego w trakcie prelekcji przed ww. koncertem.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 kwietnia 2022 r. wniósł płatnik składek, domagając się rozpoznania skargi kasacyjnej na rozprawie (zgodnie z art. 398¹¹ § 1 k.p.c.) w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi do rozpoznania, uchylenia zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (w trybie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.) i pozostawienie Sądowi II instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego. Ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie, co do istoty sprawy przez Sąd Najwyższy (w trybie art. 398¹⁶ k.p.c.) poprzez stwierdzenie, że ze względu na okoliczności zawarcia umowy, jej treść, właściwość uzgodnionego świadczenia oraz sposób wykonania umowy skarżąca zawarła z ubezpieczonym umowę o dzieło i zasądzenie od organu na rzecz

skarżącej kosztów tego postępowania, a także tych przed Sądami niższych instancji, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na występowanie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), które powinien rozstrzygnąć Sąd Najwyższy tzn. czy oceniając umowę zawartą pomiędzy osobą fizyczną a instytucją kultury, która organizuje wykonanie utworów zbiorowych i w warunkach współtwórczości, sądy powinny przyjąć model umowy o dzieło taki, że wykluczone z jej zakresu byłyby świadczenia, których parametry, ustalone przez strony, określone tematem wystąpienia, wynikają z kontekstu, który jest niezmienny (ma postać słownego przedstawienia twórczości określonej osoby i wprowadzenia do poszczególnych utworów składających się na tę twórczość) i determinuje sposób wykonania umowy. Poza tym strona skarżąca wskazała na istniejącą potrzebę wykładni przepisów prawnych (art. 627 i nst. k.c.) budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego od Filharmonii [...] na rzecz ZUS [...] Oddziału w Łodzi, według norm przepisanych. Ewentualnie w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym od Filharmonii na rzecz ZUS [...] Oddziału w Łodzi, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁹ § 1 k.p.c. ustanawia zamknięty katalog okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W ten sposób wyznacza ramy badawcze przedsądu. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na dwie okoliczności wymienione w powołanym powyżej przepisie, a mianowicie na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Jednakże uzasadnienie wniosku, mimo że zawiera obszerne wywody m.in. na temat pojęcia „działalności twórczej”

podparte zarówno stanowiskiem doktryny, jak i orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE (TSUE), nie przekonuje w sferze nadania sprawie dalszego biegu.

Konieczne jest przypomnienie, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa, wymaga od skarżącego wskazania nie tylko przepisów, które mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Nadto niezbędne staje się wskazanie także źródła tych wątpliwości, czy też przedstawienia rozbieżności w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01). Za niewystarczające uznać należy jedynie powołanie się przez stronę skarżącą na „skrajnie różne orzeczenia” bez wskazania, o jakich rozstrzygnięciach konkretnie jest mowa. Idąc dalej, niezbędne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłyby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02).

Wolą wyjaśnienia przepisy ustawy Kodeks Cywilny regulujące umowę o dzieło (art. 627 k.c.) i umowę o świadczenie usług, do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 734 k.c. i art. 750 k.c.) od lat pozostają niezmiennione, a Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał już w swoim orzecznictwie różnice występujące między tymi umowami. Niewątpliwie każda umowa o dzieło należy do kategorii umów rezultatu, jednak nie każda umowa takiego wyniku może być podporządkowana przepisom umowy o dzieło. W wyrokach z dnia 13 czerwca 2012 r. (II UK 308/11 i przytoczone tam orzecznictwo) oraz z dnia 18 kwietnia

2012 r. (II UK 187/11 i uwzględnione tam poglądy doktryny) przyjęto, że umowa o dzieło to umowa o pewien określony rezultat pracy i umiejętności ludzkich. W wypadku umowy o dzieło niezbędne jest zatem, aby starania przyjmującego zamówienie doprowadziły w przyszłości do konkretnego, indywidualnie oznaczonego rezultatu. Przyjmuje się przy tym, że rezultat, na który umawiają się strony, musi być z góry określony, mieć samoistny byt oraz być obiektywnie osiągalny i pewny. Dzieło musi bowiem istnieć w postaci postrzegalnej, pozwalającej nie tylko odróżnić je od innych przedmiotów, ale i uchwycić istotę osiągniętego rezultatu (A. Brzozowski (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2005, s. 351-352). Dzieło musi mieć z góry przewidywalne i możliwe do osiągnięcia parametry stanowiące punkt wyjścia w procesie ustalania przesłanek odpowiedzialności z tytułu rękojmi za jego wady (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2000 r., II UKN 386/99, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2012 r., II UK 125/12). Wynika z tego, że nie jest umową o dzieło wzajemne zobowiązanie stron, w którym „nie oznaczono dzieła” w wyżej przedstawionym znaczeniu (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 września 2013 r., II UK 39/13, 21 lutego 2017 r., I UK 123/16). Wykonanie określonej czynności (szeregu powtarzających się czynności), bez względu na to, jaki rezultat czynność ta przyniesie, jest natomiast cechą charakterystyczną tak dla umów zlecenia (gdy chodzi o czynności prawne - art. 734 § 1 k.c.), jak i dla umów o świadczenie usług nieuregulowanych innymi przepisami (gdy chodzi o czynności faktyczne - art. 750 k.c.).

Trzeba zatem stwierdzić, że umowę o dzieło różni od umowy o świadczenie usług przede wszystkim konieczność określenia przez strony rezultatu, którego parametry są ustalone w taki sposób, aby istniała możliwość poddania dzieła sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych. Taki sprawdzian będzie zaś możliwy do przeprowadzenia tylko wówczas, gdy ustalone przez strony parametry dzieła będą wskazywać na uzyskanie konkretnego, indywidualnie oznaczonego rezultatu. W przypadku umowy o dzieło ustawodawca położył bowiem nacisk na oznaczenie efektu czynności, a nie na określenie kategorii czynności, które ich wykonawca ma zrealizować (powołany wcześniej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2020 r., III UK 87/19). Należy także dodać, że szczególnym rezultatem wykonanej

umowy może być utwór, czyli - zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych - przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze. Jednakże autorski charakter przedmiotu umowy nie ma wpływu na odróżnienie umów o dzieło od pozostałych umów cywilnoprawnych. Efekt w postaci utworu, w rozumieniu prawa autorskiego, nie przesądza o kwalifikacji zawartej umowy. Przepisy art. 1 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i art. 627 k.c. nie muszą mieć wspólnego zakresu. Dziełem może być rezultat umowy, która nie ma charakteru autorskiego. Prawo autorskie jest też samodzielną regulacją, z której wcale nie wynika, że o autorskim charakterze umowy przesądza tylko wykonanie jej w ramach umowy o dzieło. Podsumowując ten wątek, dzieło, będące przedmiotem umowy o dzieło, nie musi stanowić przejawu działalności twórczej, nie musi posiadać cech nowatorskich ani prezentować indywidualnej osobowości wykonawcy dzieła (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 marca 2018 r., II UK 262/17 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 6 września 2018 r., II UK 235/17 i II UK 236/17). Ważne jest natomiast to, czy strony umówiły się co do konkretnego, sparametryzowanego i przez to poddającego się testowi na istnienie wad rezultatu, czy też przedmiotem umowy było wykonanie określonych czynności. Wskazując na tę ostatnią argumentację, należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny, oceniając sporne umowy (a właściwie ich wykonanie), stwierdził, że zawarte pomiędzy płatnikiem składek a zainteresowanym umowy, były umowami starannego działania, ponieważ na ich podstawie zlecający oczekiwał od zleceniobiorcy wykonywania określonej pracy, która polegać miała na przygotowaniu scenariusza słownej wypowiedzi odnoszącej się do tematu koncertu symfonicznego odbywającego się w Sali Koncertowej Filharmonii [...] w dniach 17 i 24 marca 2017 r. oraz jego wykonawców i wygłoszeniu treści scenariusza, po jego akceptacji przez zamawiającego w trakcie prelekcji przed ww. koncertem. Tak więc nazwany dziełem ogół czynności (zadań) powierzonych zainteresowanemu w ramach zawartych umów nie został precyzyjnie określony, w szczególności nie określono parametrów, cech i właściwości dzieła w sposób umożliwiający jego sprawdzenie przy „odbiorze dzieła”. Powierzone zadanie polegało na wykonaniu uzgodnionych zadań w sposób staranny, w istocie – jak to określił Sąd Okręgowy – przedmiot umowy był „czynnościowy”. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł w nim cech

dzieła, jako skutku umowy o indywidualnym charakterze i odpowiadającym osobistym potrzebom zamawiającego.

Oceniając dalej wniosek strony skarżącej, pod kątem omówionych już wcześniej parametrów, rysuje się iluzoryczne spostrzeżenie, że niezbędne warunki zostały przez niego spełnione. Tymczasem sprawa faktycznie sprowadza się do zwykłej wykładni przepisów Kodeksu Cywilnego, która nie stanowi przesłanki przedsądu. W przeciwnym razie funkcja tego ostatniego byłaby bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stałoby się kolejną (powszechną) instancją. Twierdzenia skarżącego, zmierzające do uzyskania odpowiedzi na wiele pytań skierowanych do Sądu Najwyższego, a w tym – w ocenie strony skarżącej – najistotniejszego pytania, „czy oceniając umowę zawartą pomiędzy osobą fizyczną a instytucją kultury, która organizuje wykonanie utworów zbiorowych i w warunkach współtwórczości, sądy powinny przyjąć model umowy o dzieło taki, że wykluczone z jej zakresu byłyby świadczenia, których parametry są określone przez – ustalony przez strony – temat wystąpienia oraz wynikają z kontekstu, który jest niezmienny (ma postać słownego przedstawienia twórczości określonej osoby i wprowadzenia do poszczególnych utworów składających się na tę twórczość) i determinuje sposób wykonania umowy?” nie dostarczają argumentów wskazujących na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jak też nie obligują do wykładni przepisów prawa.

Istotne zagadnienie prawne wymaga od skarżącego wskazania za pomocą wyvodu prawnego, na podstawie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09). Zagadnienie prawne to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do

oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01). Zakreślone ramy tej podstawy przysądu korelują w naturalny sposób z funkcją skargi kasacyjnej. Jak powszechnie wiadomo, sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący nie zdołał przekonać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Argumentacja Sądu II instancji w przedmiocie kwalifikacji ustaleń faktycznych poprzez uznanie zawartych przez płatnika z zainteresowanym umów, jako umów zlecenia, co w konsekwencji prowadziło do obowiązkowego objęcia ubezpieczeniem społecznym, nie ma cech wykładni prawa, lecz polega na ocenie prawnej ustalonych faktów, należy więc do sfery jego stosowania. Pojęcie „wykładni prawa” powinno być rozumiane wąsko, jako ustalenie znaczenia przepisów prawa (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2001 r., V CKN 437/00, 23 października 2002 r., II CKN 860/00, 15 stycznia 2004 r., II CK 162/03, 29 stycznia 2008 r., I PK 169/07, 15 października 2009 r., I CSK 83/09, 8 grudnia 2011 r., IV CSK 178/11). Związanie sądu wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy nie obejmuje ocen dotyczących stanu faktycznego sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 1999 r., I PKN 474/98, 27 lutego 2019 r., II UK 516/17); argumentacja w tym zakresie nie ma cech wykładni prawa, lecz polega na ocenie prawnej ustalonych faktów, więc należy do sfery stosowania prawa, o której art. 398²⁰ k.p.c. nie stanowi. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2001 r., V CKN 437/00, jeżeli by w orzeczeniu Sądu Najwyższego znalazły się wskazania co do dalszego postępowania, to wskazania takie nie wiążą sądu, któremu sprawa została przekazana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r., V CSK 266/13). Przedstawiony w skardze kasacyjnej – jako przyczyna jej wniesienia – problem nie ma zatem znaczenia

jurydycznego, a odnosi się wyłącznie do oceny stanu faktycznego sprawy, który – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., I UK 91/14).

Z tych względów orzeczono z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto w myśl art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

ał